

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Praedicatorum Friburgensium lector - Cod. Ettenheim-Münster 191

Weisser, Philipp

[S.l.], 1628-1929

Qvaestio secvnda de vniversa libvs in commvni

[urn:nbn:de:bsz:31-117415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-117415)

QVAESTIO SECUNDA
DE VNIVERSA
LIBVS IN COM
MUNI

Dubium Primum
An et Quid
sit
Vniuersale

Circa

namque Logica
al. Obiectum
Logicae.
natura logica
trao. nec argu
tride sumpt
atum logica
no quatuor
nata sunt
u.
dignatum
sex hinc
Logicae
in formis
a simpliciter
fuit illud
a illa sit una
essentia.
aut. ja.
impleta habet
is.
erudit R. Logica

sub univ[er]sum: hoc q[ue] remm ipsam q[ue] stant
 sub univ[er]sitate.
 Probatur 20. Experiencia docet nos q[ue] h[ab]e
 minem in eor[um] non concepto Joanne, Aman,
 do, Platone, aut alio in d[omi]n[u]m, sed h[ab]e sic
 conceptu[m] & univ[er]sitate ut patet in infra. q[ue]o dat
 univ[er]sitate.
 Probatur 30. q[ue]o p[ro]v[er]bi camy h[ab]ent de Petro 3.
 Paulu[m] et Am[an]do, dicent[es], Petro h[ab]e ho. Pau-
 lyce h[ab]e. q[ue]o dicam[us] univ[er]sitate q[ue]o d[omi]n[u]m in e[ss]e multis
 sed univ[er]sitate actu in e[ss]e multis & univ[er]sitate q[ue]o dat
 univ[er]sitate.

Conclusio Secunda.

Univ[er]sitate & univ[er]sitate aptum in e[ss]e
 multis. H[ab]et d[omi]n[u]m univ[er]sitate q[ue]o ante
 q[ue]o explicet, q[ue]o & multipliciter ali-
 q[ue]o p[ro]p[ri]e dici univ[er]sitate. q[ue]o Aliq[ue]o ut univ[er]sitate in
 causando, nempe id q[ue]o, vel o[mn]ia vel multa
 causat, ut de[us], c[oe]l[us], sol, et alia ca[us]a se[con]de
 sup[er]iores. 20. Dicitur univ[er]sitate in fig[ur]a, et res[er]va, 2.
 Tanto; univ[er]sitate in fig[ur]a sunt voces et n[omi]n[is] ca[us]a
 q[ue]o multa fig[ur]ant, aut q[ue]o n[omi]n[is] univ[er]sitate si indi-
 cant, ut h[ab]et vox, ho. Et et in reb[us] nat[ur]alib[us] q[ue]o d[omi]n[u]m
 multa fig[ur]ant; ut cometa, multa et varia q[ue]o
 vel fig[ur]ant; Conceptu[m] vero mentis d[omi]n[u]m univ[er]sitate in
 res[er]va, q[ue]o multa res[er]va, et q[ue]o res[er]va
 sentant n[omi]n[is] illas univ[er]sitate. 30. Dicitur aliq[ue]o 3.
 univ[er]sitate in e[ss]e, et hoc modo d[omi]n[u]m ipsa n[omi]n[is]
 univ[er]sitate q[ue]o sunt aut p[ro]ut in e[ss]e multis. q[ue]o t[er]c[ie] 4.
 ut aliq[ue]o univ[er]sitate in p[ro]v[er]biando, nempe id q[ue]o de
 multis enun[ti]at, ut ho, de socrate et Am[an]do
 Et

Docto univ[er]sitate.

Univ[er]sitate multi-
ph[er]ter d[omi]n[u]m.

Vniuersale e id quod potest pradi-
cari de multis.

Hae dōtio quoy bona e, Hen estis q dem,
sed descriptiua ppria. Data se: per pprietas
tem vnitatis. Pradi cabilitas n. e pprietas
vnitis fluens ab eig etia, ex eo quippe pt
aliquid pdicari de multis, qd pt esse in mul-
tis. Itaq n. pdicandi, seqt modū spendi

Conclusio tertia Contra Nominales

Prater Voces et Nomina dantur
etiam Naturae seu Res Vnitatis.

Prater huc tenetur omnes, ex capis He,
minabilis. pbut 20. rat. Hae pprio, Soera,
ter hō, vera e: sed non ont nem, si hō ni,
fid aliud figit quam nocem in eā, falsū
e n. Secretum esse nocem illam in eā,
cum fuerat fit futura; nox a. fit accidens
qōter nocet et vera. Jam nāa qd res vnitatis
q de reby singularibz pdicentur. Hae tenetur
intelligenda e de vniti fundamentaliter
fuit n. ut in sequentibz dicem, nendōq
a parte rei, sed tm obiective in mtra.

Obicies 10. Quisqde in rem nāa, e
singulare, qō multa salū vnite. conseqna
patet. pbr ans. quisqde in mundo e pducta
sed ont ons pductūte singulare, qō qd quis
e in rem nāa ont singulare. mai. patet.
nim n. e in mundo q rem pducta, excepto solo
Deo

Ob. non dari
vnitatis.

Primo ob, se dant
singularia. non
vero secundario.

Deo qe ens rōductū et singulari primū.
p̄ter min. p̄ductio t̄m terminat ad res singu-
lares; q̄o t̄e q̄a p̄ductū ē singularē. et q̄o oīa
q̄ sunt in mundo cum sint p̄ducta, erant sin-
gularia, et q̄o nullū d alit̄ fia univ̄e?

R. Ad hoc argum̄ quā vincere videt̄
nullū dari univ̄e fundamentatiter nego
ans. ad p̄tēn̄ R. Concelesto mari. et dist̄in-
guendo minere. Sed t̄e q̄a p̄ductū ē singu-
lare, quā ē p̄ductū primo, per se ē singu-
lare, q̄edo min. quā ē p̄ductū secundario
vel ad p̄ductiōnem aliter q̄ singularē,
nego min. ad p̄tēn̄ R. Eodem modo.
P̄ductio terminat ad res singulares t̄m
primo et p̄ se, q̄edo ans; secundario nego
ans. ea q̄o q̄ primo et p̄ se p̄ducunt̄ sunt
singularia t̄m, q̄ vero secundario, sunt
res universales, p̄ductis siq̄dem vely sin-
gularib; p̄ducunt̄ et illis. Argum̄ q̄o t̄m quin-
nit de iis, q̄ primo et p̄ se p̄ducunt̄. non
vero de istis q̄ secundario, et ad p̄ductiōnem
aliter p̄ducunt̄.

Obiicies 20 Si debeant poni univ̄e
ep̄et hoc mōd̄ q̄a de singularib; non dat̄ sc̄ia,
sed hoc ē falsū: q̄o non debent poni univ̄e.
mai. patet ex q̄t̄is rōe p̄m̄a supra. 209.
q̄posita. idē n. ponend̄ a d̄ixim; univ̄e,
q̄a de illis sunt sc̄ia non de singularib;, p̄ter
min. de Deo dat̄ vera sc̄ia, sed d̄ix̄ ē ans
singulari primū, q̄o de singulari p̄t̄ ip̄e sc̄ia.

ma.

manuscripta, q̄a t̄
p̄ter min. p̄ductio t̄m
terminat ad res singu-
lares; q̄o t̄e q̄a p̄ductū ē
singularē. et q̄o oīa q̄
sunt in mundo cum sint
p̄ducta, erant singularia,
et q̄o nullū d alit̄ fia
univ̄e?
R. Ad hoc argum̄ quā
vincere videt̄ nullū dari
univ̄e fundamentatiter
nego ans. ad p̄tēn̄ R.
Concelesto mari. et
dist̄inguendo minere.
Sed t̄e q̄a p̄ductū ē
singularē, quā ē p̄ductū
primo, per se ē singu-
lare, q̄edo min. quā ē
p̄ductū secundario vel
ad p̄ductiōnem aliter q̄
singularē, nego min. ad
p̄tēn̄ R. Eodem modo.
P̄ductio terminat ad res
singulares t̄m primo et
p̄ se, q̄edo ans; secun-
dario nego ans. ea q̄o q̄
primo et p̄ se p̄ducunt̄
sunt singularia t̄m, q̄
vero secundario, sunt res
universales, p̄ductis siq̄-
dem vely singularib; p̄-
ducunt̄ et illis. Argum̄
q̄o t̄m quin nit de iis, q̄
primo et p̄ se p̄ducunt̄.
non vero de istis q̄ secun-
dario, et ad p̄ductiōnem
aliter p̄ducunt̄.
Obiicies 20 Si debeant
poni univ̄e ep̄et hoc mōd̄
q̄a de singularib; non dat̄
sc̄ia, sed hoc ē falsū: q̄o
non debent poni univ̄e.
mai. patet ex q̄t̄is rōe
p̄m̄a supra. 209. q̄posita.
idē n. ponend̄ a d̄ixim;
univ̄e, q̄a de illis sunt
sc̄ia non de singularib;, p̄-
ter min. de Deo dat̄ vera
sc̄ia, sed d̄ix̄ ē ans
singulari primū, q̄o de
singulari p̄t̄ ip̄e sc̄ia.

maior e certa, q̄a theologia e vera sc̄ia, s̄mo
regia om̄ sc̄iarum, sed hanc agit de deo
hinc de suo s̄to, q̄o maior vera. minor
e et clara.

Hoc argum̄ pertulit futuram illis dubij,
ante singularit̄ p̄t esse sc̄ia. ad q̄ b̄oni;
lex d̄. de singulari ut sic, bene p̄t esse
aliquam sc̄iam, ut recte p̄bat argum̄ de deo
de quo e vera sc̄ia theologia. neq̄. n. sc̄ia
repuat singularitas ut sic, sed t̄m repug,
nat̄ s̄m̄ gularitas mat̄is et contingens
ut ita dicam, q̄a sc̄ia e cognit̄ certa et
evidens q̄ non p̄t esse respectu alie cuiq̄
incerti et contingentis: q̄o q̄a sc̄ia aliq̄
singulare plane im̄ ale et nec̄m q̄ male e
deus, de tali bene p̄t esse sc̄ia. At de certe,
ris singularit̄ mat̄is et q̄ bin̄ gentib̄ no
dat sc̄ia directe q̄ h̄c statu, q̄a illa imp̄;
nis non sunt p̄portioata in t̄m; deinde
sunt incerta et corruptibilia q̄o de illis no
potent̄ esse sc̄ia.

R. q̄o ad argum̄ veram esse maiore,
de singularit̄ illis, p̄o ad suam q̄tingen,
tam q̄i d̄eratis; de illis n. next d̄ari sc̄ia:
imo et de singulari lo q̄ p̄t esse certa
et incorruptibilia q̄ hoc statu nec dat sc̄ia
directe, sed t̄m reflexe. q̄a nat̄ no p̄t
intelligit̄ d̄ute, postea vero singulari,
et sic quamvis de deo q̄a om̄ singulari;
s̄m̄ habeat sc̄ia theologia, t̄m q̄a cognit̄
quam de ip̄o habens q̄ hoc statu p̄t supponit
caj

dam fundatur. Et de his quod in se senti, utrum
fuit a parte rei. An tm
fundamentaliter.

Plato dicitur ponere duas illas unitates
separatas a singularibus in se ipsis subsisten-
tes a parte rei absq. ulla dependentia, vel
inty, vel individua; easq. ideas appella-
bat; cumq. tales nae, hoc modo subsisten-
tes haberent aptitudinem et unitatem ad
operandu in multis, inferbat Plato Unitate
fuit a parte rei ante omni inty
operem.

Scotus lib. 7. metaph. q. 18. Cum fuis associis
aperit; dari fuit a parte rei, in,
dependentem ab inty, falso sibi persuadens
quodam unitatem fuit, et aptitudinem
ad operandu in multis in ipsis nae solum ante
omni inty actu. Ex q. colligit dari Unitate fuit
a parte rei; q. nihil aliud requirit ad unitate
fuit, quam unitas et aptitudo p. a. ab ipso,
cum in multis. Ad Scotum p. a. accidit non,
fca; q. nae uniti fundamentaliter antea
quom existat in singularibus tribuit aliquem
statum in quo ipsa habeat actu unitatem
et aptitudinem ad multa. et consequenter q.
fuit dari unitate fuit a parte rei.

Sed opinioniones istae sunt contra eorum philo-
sophiam, q. unitatis q. in se habet
N. d. e. Naes illat q. unitas denemiat,
pope in triplici statu em p. b. u. r.

undum
fale
iter a
om
15
7
propter
fundam
nadam
trigulari
i non
ga
e
id
om

Si vero accipiamus naturam secundum statum spirituum,
 vel secundum se, nihil in se habet quod ipsi in alio
 statu considerata repugnent; quia ut si, tunc
 si ut potest est, quod natura in statu quocumque,
 agitur, competere debent. Sine enim consideres
 hanc contractam ad singularia, sine quibus
 ab illis se tollit quod sit aut rate, visibile, et admi-
 rabili. Hoc pro nobis sit

Conclusio Prima
 Naturae quae denominantur
 fructus Virtutes non subsistunt
 per se separata à singularibus.
 Haec conclusio contra Platonem ut collegit
 ex Arte, quamvis quidam et ex SS. PP. asserant
 Platonem sancti locuti fuisse intellexisse
 fides per ideas suas exemplaria quae
 omni creaturam in mente divina existen-
 tia, quae adhuc theologi non ideas vocant,
 falsam Artem Platoni hanc sententiam falsam
 imponisse. Sed quia quod sit de hoc
 casu in se sententia Platonem fuisse in summa
 explicata opinione, licet et quae sit expli-
 cans, sed haec explicatio non multum gra-
 nos, nec et credibile quod Artem ipsum fuisse
 suo Praecepti quem se met coluit, tam
 tam calumniam imponere, et inter hoc
 Platonis sectatores adhuc in vivis existen-
 tes aliquam sententiam, quam ipse nunquam
 docuerat falsam ipsi non veritate

Probat

bet alio pto aut. in primis illa na sunt
divisa a quolibet alio, supponit n. q. sint
separata a singularibus. demum sunt et in
divisa in se, nihil n. pot assignari in pec-
tis platonis q. illa divideret. q. sunt
plane singulares.

Conclusio Secunda.

Na unus non distinguitur
actu a singularitate seu
differentia numerica, ante
eum opem intellectus: sed tm
distinguitur rae ratiocinata, que
et modo distinguitur ut gratia
metaphisica inter se.

Hac tenore se tra. scdm, eor tm inter
Thomistas; ante unig. ptem n. n. n. n.
a p. h. l. s. i. n. t. i. o. n. u. m. a. s. s. i. g. n. a. r. i. g. e. n. e. r. a.

Distinctio in eor nihil e aliud q. nam
negat identitatis unig. extrin. unidic,
q. negat atq. te inter extrema positiva,
qualis e inter Petru et Paulu, q. te inter
duo extrema, quem unum e positivum, aliud
privativum aut negativum, qualis e inter
visu et caecitatem, et alia extra negativum.
Distinctio in eor divisa q. p. In distinctio,
nem Realem et Rejo.

Distinctio Realis e q. sal a parte rei inter
duo

Defio distinc-
tionis in eor.

Distinctio
duplex.
Dist. Realis.

Dist: Re: utriusque
duplex.

duo extrema ante eam quæm inter. et hæc
distinctio realis multiplex. Alia est si
distinctio realis rei à re. Alia distinctio
realis modalis.

Dist: Re: utriusque.

Distinctio rei à re, e, q, versatur inter
duo extrema q, hinc oio diversam unitatem
quo modo distinguuntur partes et partes, logis
et cognis.

Dist: Re: modalis

Distinctio Realis modalis e, q, versatur
inter rem et modum rei, qua re distinctio
quæ figura à quantitate, redas à formæ
Damento, subsistentia à natura.

Alia Dist:
includentis et
inclusi.

Alia est distinctio realis q, vocatur
includentis, et inclusi. Certe illa qua
versatur inter aliqua, quorum unum includit
aliud et in seipso addit aliquam unitatem re-
litas ab ipso diversa. sic solus hinc distinctio,
quæ realiter à quali. hoc parte ptica
quam in dicit. u. g. à materia vel forma
q, e, aia reus, ipse n. solus hinc distinctio
addit et formam q, realiter distinguunt à
materia et sic distinguunt hinc realiter à ma-
distinctio que realiter in includentis et inclusi.

Distinctio
Reus q?

Distinctio Reus e, q, à parte rei non pot
est inter duo extrema ante eam quæm
versatur q, hæc distinctio inter illa q, à par-
te rei sunt inter se ipsa identificata: Dist,
ferunt hinc q, in seipso q, illa q, e, q, distinctio
concepit, et hæc distinctio e, q, duplex.

Alia

Hoc duplex.

Dist: ratio Ra-
tionantis.

Dist: ratio Ra-
tionata.

Occasionem

Alia ratio rationantis. Alia ratio ra-
tionata.

Distinctio ratio rationantis est quae fit ab
intus, nullo supposito fundamento in re.
ut quod in se ipsum distinguit a se ipso. ut
quod format quoniam identitatem cum se ipso
in se ipso distinguit in se ipso a se ipso in
se ipso. et sic pura ratio rationantis
habet distinctio; quia petrus non manet
quod fundamentum ut quod in se ipso
quod in se ipso.

Distinctio ratio rationata est illa quae fit
cum fundamento in re, hoc est, non ex me-
ro opere intellectus, sed quia res ipsa quod
fundamentum et est distinctio. et hoc modo
distinguitur a se ipso in se ipso. hoc est, in se
ipso fundamentum ut distinguitur hoc duo inter
se, quia hoc in se ipso aut se ipsum sentiendi:
in se ipso ratio se ipsum rationantis,
sive discernendi: et licet in se ipso aut ob rationem
sive una et eadem quantitas existens reater,
sive in se ipso multitudine, sive in
se ipso, quod sive plures existentes
reater distinctio.

Inter distinctio nem realem et ratio mediam
quandam fingit Scotus quod sit minor quae
realis, et maior quae ratio. sive in se ipso,
sive ex natura rei nuncupat. Sed hoc firmum
hunc Scotum hoc ratio illud est. Quod distinctio
vel ante mentis operationem, vel non, sed post
illam, quod est distinctio illa mediana est vel ante
mentis operationem, vel non est. unde certum

ga

litas potli cum fto, ex eo n. ista p. dicatuz
 cabum e lapis, aring@ ho, sunt falsa. qd p. d. t. m.
 distinguit realiter a fto, qd si n. n. unitis distin
 gueret realiter a singulari by non potest vere
 de illis p. dicari. Hinc rati occurrunt Scotista
 asserentes, distinctionem q. dem realem falsi
 ficare illas p. ptes, non vero distinctionem me
 diam; sed fugiunt non tu effugiunt Scotista
 illa n. distinctio cum sit fto. illos ante oim men
 tis actu de reals, qd si realis distinctio sufficit ad
 falsificandas p. ptes, illa media et distinctio suf
 ficere oit, sed idem et illa reals e.

Probatur ra pars tenetis. Illa distinguntur
 rati rati rati nata q. distinguntur cum funde.
 mente in re, sed aut et rati (et idem di. cimus de
 aliis gradibz metaphisicis) distinguntur cum
 fundamente in re, qd rati rati rati nata.
 p. m. e. e. e. n. q. m. t. y. quidet aut, q. a. in leone
 distingui realiter ab auti q. a. in h. e. d., distinguit
 postea ipsa et aut in h. e. d. a. rati; vel q. a. in d. d.
 ut m. t. y. e. a. n. a. humanus in d. i. i. d. u. a. q. e. in i. p. e.
 sa n. a. a. similia et differre in singularitate, n. a.
 ut rati rati rati n. a. in g. u. a. t. a. similitudo non g. u. p.
 ta singularitate: qd distinguit n. a. unitem a
 fto singulari by cum fundamente in re. qd
 n. a. unitis distinguit a singulari by rati rati
 tinata.

Conclusio tertia
 Naa a parte rei prater unitate
 numerica m. t. t. et unitatem fto. tem
 a numerica non realiter, sed rati
 rati

hac unitate equalans ho et leo.

Unitas speculativa e negat dicitur speculativa
qua unitate petri dicitur fuisse unus et.

Scilicet a. unitas factis hoc modo factis dicitur
bi. Unitas factis e negat dicitur in plures et
fas.

Unitas vero naturae suae numerica e
negat dicitur in plura propria indivisibilitate
sive divisiones matris, qualis unitate in petro
n.g. qe indivisibile in plura propria indivisibilitate

Unitas e contra numerica seu matris, q inter
edit inter indivisibilia eadem speciei, q per

diversa propria indivisibilitate distinguitur
ut petri et pauli, dividuntur numerice, qe hinc pro,
ita indivisibilitate diversa. Propria seu conditio,
nec in dicitur dicitur nihil aliud fuisse quam

certa qd cum matre, certis quantitatibus signa,
sive, ut hinc opa. hinc carnes, q propria solent et
vocari necessitates, et ab illis sunt non indivisibilia

quibus. His nam in te hinc dicitur qe hinc
conditio q nullam fere habet distictionem. Nam n.
humana qe in petro a parte rei, non dicitur
in plura propria matris sive conditioes indivisibilia

quibus. qe nam humana. Et si idem dicitur qe
aliis non verum tunc numerice unitatem
numerica a parte rei. confer. petro. qe

unitas numerica e negat dicitur in plura
propria in dicitur dicitur. pro omni. nam n. petri
tunc hinc carnes, hinc opa. qe cum hinc alia
propria distincta. n.g. patris vel transmissi, cum

natura e in petro distincta realiter numerica
tunc qe sua propria matris ab illa natura e in
paulo. qe oratio petri a parte rei e qe dicitur

in plura

Unitas speculativa.

Unitas factis.

Unitas naturae.

Unitas Numerica, seu matris.

Principia indivisibilitatis.

margin notes on the left side of the page, partially cut off.

7a Pars pte. Fundamentu hanc Unitate
 quæ sunt nãa et singularitas distinguunt rãe
 variatã. qd et ipsa unitates, eadem modo
 distinguent inter se. Denique Unitas pte,
 tãa moriet in statu abstractiõis. Unitas
 numerica minime. Hæc qd. stare pot
 ni illo nãa statu, unum nãa in illo casu,
 rat negãem em necessitatẽ, sine diffinitã
 inclurã suavitã. Ex his inferri unitate
 illam unitatem quam tãa nãa a parte rei non
 esse unã numerã, sed multiplicatã. qd clarẽ
 patet. si n. unitas illa quã differt realiter
 a diffinis numerãis, et hoc ut qd stat pte in
 multiplicatã, necesse a et illa multiplicari.
 Unde ulterius colligit nec hanc unitatem
 a parte rei esse cõtem et indistinctã
 a plura ante oem mentes exãem.

Conclusio Quarta

Ha dua Unitate ad gẽtionem unius qdem pponunt,
 neutra tã eam sufficiens qd ut ab illa nãa ideo
 unitas pte, sed pte alia qd vocat unitas pte,
 cõtionis, habens solutã esse p mte. Hanc Conclurã
 habet 3. partes.

1a. De Unitate Numerica qd reyrãt pbatã.

Hanc qd unitas debet saltem pte multiplicari
 sine mte exãem in mte in inferri ly si dãtã.
 Sed hanc multiplicatã pte ab unitate numerica
 qd ad cõtionem unitas pponit unitas
 numerica. de Unitate et pte pbatã Conclurã.

Fundam

fundamentū unitatis fructus sumpti se conveni
 entia sunt simi l'it' plurimū in aliqua nāa,
 sed hanc similitudē et convenientia orit' ex uni
 tate fructi. qd ad unitate supponit unitas fructus
 hinc fundamentū. maior. qd statit claris infra
 p'tr minor. Qis convenientia sunt similitudo
 a nī una aliqua forma qd nō nō qd vel una
 aliqua forma non potest vari et aliqua que
 mentia; sed hanc convenientia non orit' ex unitate
 numerica, cum ex ea potit nascat convenientia
 infra quā convenientia. qd min. versa. quā
 vero neutra sufficiat ad constituendum unita
 fructus, p'tr. et inprimis de numerica certū
 ē, illa nō cum careat et comunicabilitate
 et in infra ad plura inferiora, neq' constituere
 unita fructus, de cuius rāte unitas et aptitudo
 ad spendū in multis. Quā nec unitas fructus
 sufficiat p'tr. Unitas quā unita fructus con
 stituit in q' unitas ita illig'na, ut non p'it
 competere singulari, sed unitas ita fructus com
 petit et singulari, qd non sufficiens ad consti
 tuendum unita fructus. mai. p'tr. Unitas parti
 culare ut f'ra f'ra, ēo illig'na, omō d' q'
 ponunt, qd unum q' illa unitatem f'ra p'ria
 et alteri repugnāntem; nam ut d' unū uni
 tas unitas fructus sumpti ad f'ra q' nōndam
 comunicabilitatem et in infra ad plura,
 quā certe in parti habere non p't. p'tr minor.
 Illa unitas fructus competit nō p'tra se p' ut nā
 q'dam ē, ac q' inde illam p'tra comit'at. qd
 sicut ipsa nāa competit singulari cum q' q'
 realiter et identifi cato, ita et competit illis q' la
 unitas.

Probat

Probatum 20. Unitas fructus multiplicatur
 in inferioribus ut supra probatur. nec n. est finis
 quia haec ab unitate numerica. quod si illa
 sufficeret ad constitutendum simile ubi, illa unitas
 esset communi calibus multis, et consequenter uni-
 tas generica multiplicaretur in speciebus, et speci-
 fica in individuis; unde per species actus esset
 genera, et singula indivi dua essent species, quo
 plane nihil absurdum dicitur, et patet hoc.
 quia omnia ista haberent illam unitatem quae ad
 constitutendum unum unitate esset sufficiens.

3a Pars pte. Si n. non sufficit numerica nec
 fructus unitas, quod alio debet poni, per quam
 non fructus potest constitui unitas. et haec est uni-
 tas personae. quod nec haec unitas fit tunc per
 motum pte. illa unitas tunc fit esse per motum cui
 repugnat existere a parte rei, sed repugnat
 quod non existat unum tunc unitate personae
 a parte rei, quod haec unitas tunc fit esse per motum.
 ma: patet. pte minor. Haec unitas consistit
 in negatione singularitatis quae fit non a
 parte rei, non potest habere hanc negationem singu-
 laritatis, quod nec potest a parte rei habere hanc
 unitatem personae. min. pte ex dictis.

Inam unitatem ideo vocant personae quia non
 competit nec nisi per personam veluti liberam
 a suis inferioribus a quibus patitur destructionem
 hanc quia esse unitas, haec ultima ratio quincis.
 Unius quia unitas includit arbitrium ut non
 dividatur in plura in indivi dua, quod unitas unitas ubi
 est excludere si unum, sed sola unitas personae exclus
 sit hanc unitatem, quod illa sola est quia unitas, pte min.

divisio in plura in divisi sua e illis forma negata
 go illa sola suffert hanc aptitudinem, ga illa
 sola excludit divitem. demum unitas finis de
 qua supra. non tollit hanc divitem, sed illam
 se cum computat, go non est propria unitas.

Circa hanc unitatem præcipiens si dicitur
 quodam, an sit minima, vel negativa pure,
 sed q. subin. de quid non sit pure negativa, sed
 privativa. vult, ga hanc unitatem in pto habet,
 te potiam ad formam negatam, ita ad divitem in
 plura indivisi sua; de qua aptitudine non levis
 e differentia inter hanc. nam si. def. in na
 a parte rei, ante om. gratum motu, an hoc
 vero aptitudo tm. quoniam naa beneficio motu
 de hac re qd nos sentiamus sequentes in d. cabat
 q. dicitur.

Conclusio Quinta.

Na a parte rei ut a prior singu-
 laribus nullam tollit aptitudinem ut sit
 in multis per realem unitatem
 Hanc e. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa
 tribuit aptitudinem hanc, si. ut a prior singulari,
 vly in quo ad illam habere aptitudinem ad
 gendum in multis. sed p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa
 nit n. naa e. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa
 laribus e. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa
 cio falsa, go factum est et id q. ex illa inferitur.
 p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa a parte rei e. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa
 hanc in re q. non sit singulari, aut cum singulari
 identificatu. go ite. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa in re extra singula,
 na non d. a. p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa in re extra singula,
 raib. q. supra. 416. cum plerumque de p. h. t. c. a. supra dictu. q. naa

pt

hinc saltem oprensionem naturam ad oprensionem
 in multis. Sed nec propriam aptitudinem.
 ma: et sequitur patet. qd min. si natura haberet
 illam oprensionem naturam haberet et illam
 qd esset in singulari, sed tunc illam non
 habet, qd minus vera sequitur patet. qd ipsa
 competit abeiri natter competit ei qd in
 quo enim. Habetur genit. min. patet. qd na
 qdote in singulari te plane impotens ad es,
 sentia in multis, cum n. ipsa identificetur
 cum singulari dicitur, et hinc ex sua natura ad
 ferat in comuni cabilitatem, natura quoy van,
 dem dicit multa qd habet bit aptitudinem ad
 oprensionem in multis. **Di.** curat ad necessarium n. non
 et in singulari habere aptitudinem naturam,
 non potest sed remota. qd singularitas
 cum qua identificatur impedit eam ne potest
 communicari. Sed qd, qd enim repugnat
 acty, tam natter quam singularitas, repugnat
 et ad aptitudinem tam remota quam ptea, sed na
 a parte rei in singulari tunc habet repugnat et
 hinc natter acty realis volenti. Latis cum multis, qd
 repugnat et ad aptitudinem, tam remota quam ptea,
 mai. pte. Et aptitudinem te pte acty, et videtur ad acty
 tunc ad finem qd qd enim repugnat acty, et et re.
 pugnat aptitudinem. Si n. non potest forma ignis
 ulla rae in ligno introire, frustra ponere ali:
 qua ptea sine ptea sine remota. min. pte si na
 petri n. pte acty identificari cum multis
 hinc ita fieri debet ut vel rae petri, amitte,
 ut singularitatem et apparet alias singularitate,
 tes, vel qd rae petri simul cum singularitate
 petri qd n. cereq cum aliis singulari qd ita ut face,
 vel una numero et iditatem cum illis sed
 hinc qd n. plurali qd tradichionem. qd nec pte
 natter et ad rae a parte rei facty hinc unita
 ex

Obicitur.

Contra.

pluribus identificari. q. p. m. multiplicat p. t. r. h. a. a.
 e. realiter eadem rem progressu habere q. d.
 negare eam amittere, alius aliquid propter q. d. p. r. e.
 sua conditio, et q. sequentes q. d. p. t. r. h. a. a.
 q. multiplicat. r. m. r. e. r. e. q. d. multiplicat p. t. r. h. a. a.
 p. t. r. h. a. a. q. p. r. e. m. v. i. t. r. a. m. n. u. m. e. r. i. c. u. m. v. i. s. s. e. r. e. t. e. a.
 l. i. t. e. r. a. b. a. l. i. i. s. m. a. n. i. d. i. s. n. o. n. h. u. m. a. n. i. s. e. g. o. n. o. n.
 p. t. m. i. s. e. r. i. c. u. m. i. l. l. i. s. i. t. a. u. t. q. d. i. a. t. u. n. o. n. a.
 n. u. m. e. r. u. m. c. o. n. d. i. t. i. o. n. e. m. d. i. f. f. e. r. e. t. n. o. n. s. i. t. u. r.
 n. e. t. q. s. a. m. e. i. n. n. o. l. u. i. t. q. b. r. a. d. i. c. t. i. o. n. e. m.
 H. a. e. r. a. t. i. o. p. r. o. b. a. t. s. u. f. f. i. c. i. e. n. t. e. r. i. n. n. a. a. a. p. a. r. t. e. r. e. i. n. o. n.
 d. a. r. i. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. p. o. s. i. t. i. v. a. n. e. e. p. r. a. m. n. e. c. r. e. n. u. s.
 t. a. m. n. e. u. t. t. u. p. l. u. r. d. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. n. e. g. a. t. i. v. a. d. e. q. u. a.
 t. i. n. i. a. t. u. r. e. v. i. t. i. a. e. q. u. a. r. e. s. i. t. a. l. i. a. r. a. t. i. o. S. i. n. a. a.
 a. p. a. r. t. e. r. e. i. h. a. b. e. r. e. t. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. n. e. g. a. t. i. v. a. m. q. u. e. r. i.
 n. e. t. e. i. n. e. l. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. n. e. l. q. u. i. t. e. i. n. s. i. n. g. u. l. a. r. i. b. u. s. n. e. n. t. i. a.
 h. o. m. i. n. i. s. p. t. e. r. e. i. q. u. o. n. u. l. l. o. m. o. d. o. q. u. e. r. i. t. n. a. a. a. p. a. r. t. e. r. e. i.
 a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. n. e. g. a. t. i. v. a. a. d. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. m. r. e. a. l. i. t. e. r. i. n. m. u. l. t. i. s.
 n. u. m. e. r. i. s. p. t. r. n. o. n. n. i. m. p. r. i. m. i. s. q. u. e. r. i. t. e. i. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. a. l. i.
 a. s. e. t. i. l. l. u. m. h. a. b. e. r. e. t. p. e. t. r. u. s. n. e. l. p. a. u. l. y. a. b. y. h. e. e. t. f. a. l. s. u. m.
 q. d. e. t. i. d. e. x. q. u. e. s. e. p. t. p. a. t. e. t. s. e. q. u. e. l. a. q. a. o. r. a. q. u. e.
 n. i. u. n. t. n. a. a. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. q. u. e. r. i. u. n. t. e. t. o. r. t. y. q. u. e. n. t. i. s. s. u. b.
 i. l. l. a. q. d. s. i. h. a. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. n. e. g. a. t. i. v. a. q. u. e. r. i. t. n. a. a.
 h. u. m. a. n. e. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. h. o. c. e. e. x. o. r. a. s. i. a. s. q. u. e. r. i. e. t.
 e. t. p. e. t. r. u. s. q. d. o. r. d. i. n. e. s. s. u. b. i. l. l. a. h. e. e. a. o. p. e. f. a. l. s. u. m. p. t. r.
 p. e. t. r. u. s. e. x. s. u. a. o. r. a. t. i. o. n. e. s. i. n. g. u. l. a. r. i. s. q. u. o. n. e. n. p. t. h. a. b. e. r. e.
 a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. n. e. g. a. t. i. v. a. m. a. d. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. m. c. u. m. m. u. l.
 t. i. s. a. l. i. a. s. h. a. b. e. r. e. t. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. a. d. u. l. t. i. q. d. s. u. a.
 o. r. a. s. i. o. o. p. p. o. s. i. t. i. v. a. q. i. t. a. r. e. p. u. g. n. a. t. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r. e. p. u. g.
 n. a. t. r. a. t. e. h. a. b. e. r. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. a. d. i. r. r. a. t. e.
 N. e. q. n. a. a. h. a. b. e. t. h. a. n. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. q. u. i. t. e. i. n. s. i. n.
 g. u. l. a. r. i. b. u. s. q. a. e. x. n. e. t. e. i. n. i. l. l. i. s. q. d. s. i. n. g. u. l. a. r. i. s. i. m. p. l. i. c. i. t. e. r.
 d. i. c. e. n. s. q. u. o. n. t. i. n. u. a. m. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m. a. d. u. n. u. m.

q. d.

p. t. r. h. a. a. r. e. p. u. g. n. a.
 m. u. l. t. i. s. p. r. o. m. n. e. a.
 h. o. m. i. n. i. s. p. t. e. h. a. b.
 n. o. n. e. i. s. i. t. i. b. i. l. i. t. e. r.
 m. u. l. t. i. s. h. a. b. e. r. e. q. d.
 a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. p. t. e. h. a. b. e. r. e.
 m. u. l. t. i. s. q. u. o. n. e. n. h. a. b. e. r. e.
 a. l. i. a. s. h. a. b. e. r. e. q. d.
 s. i. n. g. u. l. a. r. i. s. i. d. e. n. t. i. t. a. t. e. m.
 r. e. p. u. g. n. a. t. i. o. n. e. m. q. d.
 i. n. t. e. h. a. n. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. n. e. s. i. l. l. u. m.
 i. n. p. a. r. t. e. r. e. i. s. i. a. q. u. o. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. i. n. d. e. p. e. n. d. e. n. t. i. s.
 q. u. o. n. e. n. e. l. q. d. p. t. a. l. i. a. s.
 i. n. t. e. n. t. i. a. p. a. r. t. e. l. a. b. i. l. i. t. e. r.
 h. u. m. a. n. i. s. m. u. l. t. i. s. q. u. o. n. e.
 h. a. b. e. r. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m.

Conclusio

q. d. p. t. r. h. a. a.
 i. n. t. e. h. a. n. e. n. o. n.
 e. t. o. r. d. i. n. e. m. i. n. t. e. l. l. e.
 p. t. r. h. a. a. e. x. i. s. t. e. n. t. i. a.
 q. u. o. n. e. n. e. l. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. p. t. e. h. a. b. e. r. e. q. d.
 a. l. i. a. s. h. a. b. e. r. e. q. d.
 i. n. t. e. h. a. n. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. n. e. s. i. l. l. u. m.
 i. n. p. a. r. t. e. r. e. i. s. i. a. q. u. o. n. e.
 h. o. m. i. n. i. s. i. n. d. e. p. e. n. d. e. n. t. i. s.
 q. u. o. n. e. n. e. l. q. d. p. t. a. l. i. a. s.
 i. n. t. e. n. t. i. a. p. a. r. t. e. l. a. b. i. l. i. t. e. r.
 h. u. m. a. n. i. s. m. u. l. t. i. s. q. u. o. n. e.
 h. a. b. e. r. e. a. p. t. i. t. u. d. i. n. e. m.

go potius tollit repugnantiam ad debitam unum
 multis, quam non repugnantiam. quia pa,
 let; ex con. q. he habeat positivam appetitivam
 nem ad visibilitatem, tollit repugnantiam ad
 invisibilitatem. go et ex eo q. natura a partem
 habeat positivam appetitivam ad unum, habeat
 et repugnantiam ad idem unum
 multis. go non habet non repugnantiam,
 alias darentur contradi. ctories si multas
 se: q. natura habeat repugnantiam, si non habeat
 repugnantiam, q. e. impossibile.

Circa hanc appetitivam negativam diligens
 ser. advertite nos illam tunc negare nec potest
 a parte rei, ita q. nullo pacto potest si compe,
 tere independenter ab intellectu. factum tunc
 q. natura potest abstrahi a suis singularibus
 intuitu, habeat appetitivam negativam ad speciem
 dum in multis, ex quo recte sequitur naturam habere
 talem appetitivam, sed dependenter ab intellectu.

Conclusio Septima.

Quaestio Responsiva.

Veritate fructus non datur a parte rei ante
 omnem qualem intellectus. Hoc cumto manet
 placet ex dictis. Veritate n. fructus dicit unitate
 conceptionis et appetitivam ad extendit in multi
 tis. sed nec unitas conceptionis nec appetitudo com,
 petit natura a parte rei ante intellectus actum, q. nec
 unitate fructus datur a parte rei ante omnem intellectus operationem.
 mon: q. dicitur ex con. tunc. q. a. s. a. et b. Quare ultra
 hic eam placere hanc ne a parte rei. / Obiicies

Obiicit 10. Contra jam Contraem q. sentia
Platonis. Essentia rem sunt aeterna, se-
nada seu extra in singularibus non sunt aeterna
q. ut extra singularia, sed extra singularia
extra sunt unita, q. unita habent a parte
rei extra singularia. pro ma: ab aeterno nem
e dicere, hote aut rate, q. extra seu nada sunt aet-
na. pro min: extra in singularibus corrumpunt
q. in singularibus non sunt aeterna.

R. Distingueno mai: extra rem sunt aet-
na q. in existant, nego mai. si n. solum
a aeterno; extra rem sunt aeterna in ordine ad
natura, sed mai. ab aeterno n. nem sunt dicere,
hote aut rate. Dicit itaq. extra rem aeterna q.
negamus q. de illis q. sunt aeterna unita,
his, quoniam q. prima sunt aeterna non e exist-
entia, sed extra continetur p. in p. ita
ut in conceptu p. q. lineas extra p. t. n.

Obiicit 20. Contra tam Contraem.

Nada et singularitas sunt p. t. n. q. t. n.
bona q. distinguuntur realiter ante con-
ceptum inety. concepta patet: Ino n. si in re
sunt inna et idem in p. t. n. q. ut non sit aliq.
q. altem non e. aut vero p. t. Nada e communi-
catio, singularitas non e cortilis, sed haec sunt
p. t. n. q. t. n. q. nada et singularitas sunt
p. t. n. q. t. n. q. et q. distinguuntur realiter.

R. Distingueno aut - nada et singularitas
sunt

habet p[ar]te q[ui]b[us] dicitur q[uo]d ut sunt a parte rei, nego
ans. q[uo]d ut dicitur conceptib[us] concipiunt, hisq[ue]
notis signat, cetero ans. a parte rei n[on] n[on]
non e[st] communi calitas, sed singulari s[im]p[li]c[ite]r.
q[uo]d q[ui]erit si communi calitas h[ab]et q[uo]d ut e[st] abstr[act]a
h[ab]et a singularit[ate].

Obi c[ir]ca 70. Petrus et Paulus a parte rei quoniam
ut in natura humana 70 a parte rei h[ab]ent una[n]t nam.
70 a parte rei natura humana est univ[er]sali[ter] fructus. p[ro]p[ter] ans.
petrus h[ab]et et paulus h[ab]et a parte rei; 70 petrus et paulus con
veniunt a parte rei in natura humana. p[ro]p[ter] p[ar]te q[uo]d
quoniam non est nisi in aliquo uno. q[uo]d si petrus
et paulus conveniunt a parte rei in natura humana, natura
humana est una a parte rei. et q[uo]d est univ[er]sali[ter] fructus
ante om[n]em q[ui]erit in[te]l[ig]it; t[ame]n n[on] univ[er]sali[ter] sufficien
tem.
R. Ad hoc arg[um]entum concedendo ans. et distinguendo
consequens. 70 h[ab]ent una[n]t nam a parte rei positive,
nego consequentem. Habent unam nam negative,
aut prohibitive nam, concedo consequentem. Et si cere,
sicut petrus t[ame]n nam, q[uo]d non e[st] divisa et propria fructu
et p[ar]te; ita et paulus t[ame]n talem nam non divisa
non t[ame]n se[cl]sa quoniam inchoat ex ea, q[uo]d habet ab ean
dem et una nam in parte rei, vel una et eandem
humanitatem ip[s]is eor[um], sed h[ab]et duas distinc
tas humanitates; hoc e[st] duas distinctas individuas,
q[uo]d non sunt. Divisa in plura propria fructu et p[ar]te,
fructu; et t[ame]n h[ab]et in petrus et paulus convenire in
natura humana. sicut si petrus t[ame]n humanitatem
q[uo]d non e[st] divisa in plures p[ar]tes, ita et paulus t[ame]n talem
humanitatem et sicut nam q[uo]d e[st] in petrus conveniunt
p[ar]te p[ar]te, ita et nam q[uo]d e[st] in paulo. non t[ame]n t[ame]n con
veniunt a parte rei, quasi habent unam et eandem
nomen nam ip[s]is eor[um], q[uo]d habere una nam
positive

positivis, sicut duo punctus albedinis affecti dicitur
 venire in albedine, non ergo habeant unam et ean-
 dem albedinem à parte rei existentem, hoc n. fals-
 sum est. sed ergo uterque hnt similem existentiam de
 qua eadem potest optin affirmari.

Et hoc arguitur sed et hoc mensurari. Patet
 et Paulus à parte rei, sunt similes in nra. ergo
 à parte rei hnt unam naturam. consequenter pro. relati-
 similitudinis fundat in unitate.

R. Ad hoc eodem modo. distinguendo consequens.
 hnt unam naturam neque quædam consequentia. positivis
 ne, neque consequentia. Imo ex hoc arguitur quod
 patet et Paulus à parte rei non possunt habere
 unam naturam positivam, ergo tunc non operantur simi-
 les, sed plane iidem in natura, quod et falsum est
 et similitudinis contrariatur.

Potest et respondere in ad prædictum concedendo
 dendo autem et si similitudine consequens ergo à
 parte rei hnt unam naturam unitate factam,
 concedo consequentiam unitatem prædictam seu
 propria unitatis, neque consequentiam. Si di casus ergo
 natura à parte rei est unitate factam unitatis siquidem à
 parte rei hnt unitatem factam, neque abis consequentiam.
 hanc n. unitas factam non sufficiens ad gnti-
 brendum similitudine unitatis, ut supra in factis.

Obiicitur quod. Natura humana n. g. in parte
 et à parte rei cum illo, actu identificate, ergo hnt
 aptitudinem negantem ut sit in illo et à parte
 rei, consequenter patet ab actu, ad potentiam. Similit-
 ter natura quæ in parte, et realiter cum illo identifi-
 cata, ergo hnt aptitudinem negantem à parte
 rei ut sit in illo. et idem dicendum de aliis
 multis in similibus unum quod natura realiter et identificate.
 10

Et sic à parte rei
 hnt unam naturam
 positivam, neque
 consequentiam.
 Imo ex hoc arguitur
 quod patet et Paulus
 à parte rei non possunt
 habere unam naturam
 positivam, ergo tunc
 non operantur similes,
 sed plane iidem in
 natura, quod et falsum
 est et similitudinis
 contrariatur.

Dubiu

go nāa a parte rei sūt aptitudinem negantem
 ut sit in multis go ont unitis sūttter a parteri.

R. Singulas nāas q in singularibus in diuisis
 sunt habere aptitudinem a parte rei ad qd
 secundum in illis singularibus in qly respiciunt; sed
 negatur q hanc aptitudinem sit constitutiva unitis
 formaliter, qd aptitudo unitis ut sit, si ad opendum
 in multis; hanc uero aptitudinem hanc e ad opendum
 in uno in diuisis, qn et asperendum sūt itas
 aptitudines in unitis aggregatas non posse consti-
 tuere unitis sūttter, qd aptitudo unitis sūttter
 sūttter sūttter qd sit in in diuisis et respectu
 uniformis ad plura. istae a. aptitudines non
 respiciunt plura uniformiter et in differenter
 sed una respicit has in diuisis, et alia alius.
 ex quo dicitur patet nāa a parte rei non
 esse aptam ad opendum in multis. Et si
 fiat actus; nāa a parte rei actu e in mul-
 tis, go nāa a parte rei ut esse in multis, qse,
 qna patet ab actu ad potentiam. R. tō, negitō
 supposita, q una nāa a parte rei sit in mul-
 tis; nāa n. qd a parte rei in multis non e una
 sed plures, ut supra dicitur. Ad unitis a. potest
 qd sit aptum in opere multis ut ex dicitur, istud.
 manet go sententia nra firma, unitis si sūttter
 non posse dari a parte rei independenter ab
 actu, et de potentia sui absoluta. go hanc dicitur
 sūttter unitis, quam dicitur asserere negit, nisi ip,
 sa rem destruant et tōa.

Dubium Tertium

Quanam

Quanam sint Moti-
ua intellectus ad for-
mandum Vniuersale
Et an Vnite fiat per ab-
stractionem intellec-
tus agentis uel
Passibilis. *✓*

Primum motum quo intus ad abstractio-
nem nam a singularibus ducit & qd igno-
cognoscit duplex primum gener. Vnde primum
similiter. Aliud di. similiter. ad uentil n. intus
hinc sentit et moueri ad mediu ceterum autum
rat carentiu, in qly actiuibz hinc brutis apini,
lanq. ad uentil et hinc ratiocinari, uideri, talia
uero cetera actia non facere, adeoq. cognoscit di,
similes qras in hinc ab opaitz brutorum. et qd dicitur
qras

quae sunt habere debet principium, inter haec
 diversam quoniam diversa indicat esse propria
 quoniam similitudinem quod dem, ut in expto maneamus
 indicat esse animalitatem, quae propria quidem
 hic et operum similitudinem. Quia nihil non indicat
 esse propriam rationalitatem. Quae propria
 ita sunt inter se comparata, ut unum non includat
 alterum in suo conceptu etiam. nec n. animalitas
 est etiam rationalitas, alias et bruta et planta,
 hinc etiam quod oio falsum est. Jam vero non inter
 nos putat ea quae se non includunt alter, licet a
 parte rei sunt unum quod, conceptibus seu cognitioni
 distinguere, unum quod, sine alio cognoscere. hinc
 formaliter ipse conceptus, quo cognoscitur propriam
 convenientiam quoniam similitudinem, sentientibus se. et
 moventi, aliamque actionem eorum bruta et heri.
 et haec propria est animalitas, in quo conceptus
 animalitatis ita quod a parte rei diversa sunt
 unum inter se in esse cognito, quae ab aliis
 suis cognoscunt, conceptibus n. illi animalitatis
 et in praecisionis ponit non magis representat
 aut quod est in heri, quam quod est in heri aut alio bruta
 ex quo modo quod operanti aut fit bruta generi
 se. quod potestatem cognoscit sit unum quod aptum
 esse multis, quod sunt de ista unitas. unum
 quod dem, quod caret distinctis quod similes causant rem,
 hinc oppositam. aptum et ad spendu in multis,
 quod nihil obstat in aut sit conceptus, quod sit multis
 communiabile.
 In Constituentia vero esse aliqua, modo ad hoc,
 tales utique diversa, in istis: videtur n. ois heres
 similes

sint
 as ad for
 niuersale
 fiat per ad
 n. intellec
 tis vel
 mity ad abstrah
 quod mity quod
 geny. hinc opo
 . em mentem
 medu calidum
 ly hinc bruta
 nichnari, videtur
 re, adeo appo
 quod bruta hinc

Phantasia qd?

In petro sunt duo: Nam sc: qd conditiones
nam in diri dicentes et eodem modo in
phantasmate petri qd sunt sensibilis in
mpro ad phantasiam qd petra gelam reti
nens sps receptas a sensu exterioribus, sunt
duo: nam si conditi oculis in diri dicentes. ut
huc figura, huc ogra, huc canes. Inty go
gens mediantes suo lumine manifestat inchi
pasilibili nam illam in phantasmate relucen
tem occultatis conditionibus in diri dicantibus q
illam nam abraheant. Ex qua illuminata
fiunt a phantasmatis, sps intelligibiles q
recepta in inty pasibili qferunt illi vim
ad cognoscendam nam in phanta smate
contentam.

Abstractio Rea
lis quid?

Notum 20. Duplicem esse Abstractionem
Realem sc: et Intentionalem.

Abstractio In=
tentionalis qd?

Realis est, qua una res ab alia a partem
separatur. ut qto separa ramus ab arbore,
manus a corpore.

Abst Intent: duplex;
Negativa q?

Intentionalis est, qua unum per cognitionem separa
ab alio, cum quibus tunc erat a partem coniunctum.
ut qto cognosco aut sine vati, separo aut a
vati, non realiter, sed intentionaliter.

Præciua q?

Separo Intentionalis item duplex est. Negativa
sc: et Præciua. Negativa est qua unum
negat de alio: ut lapis non est homo: vel homo non est aut.

Præciua est, qua unum cognoscitur sine alio
præiudice, cum quo tunc est coniunctum.
Sic p vov notatis sc:.

Conclio.

Conclusio

Relativa non est
ad Realem, non
operatur.

Opera pro Conclio
spas a suo niger
est p abstracti
mā p in inty
lem
et illi p. Abstra
negati de alio
p sui inferiori
et abstractionem

Conclusio

Nam fil. Intio
metaphisice tam p
p quam p pibile
Inty p p dicitur
sc: An alius for
p intelligibilis rep
pōt ad alig mīm
pōt tōtō forma un
abstrāctā aliq
formā aut tōt
tōt formā unitā
pōt pōt ager

Conclusio Prima

146.

Natura non fit Unitis per abstracti-
onem Realem, nec Intentionalem
negativam.

Prima pars Concl. p^{tr}. Natura non potest realiter
separari a suis inferioribus cum eorum identifi-
catione, sed abstractio realis a suis separatis, quae
natura fit non unitis, per abstractionem rea-
lem.
2^a Pars p^{tr}. Abstractio negativam, quae unitis
negatur de altero, sed unitis vere affirmatur
de suis inferioribus, quae natura non fit unitis
per abstractionem intentionalem negativam.

Conclusio Secunda

Natura fit Unitis in epe obiectivo sine
metaphisico tam per actionem in epe agen-
tis, quam possibili.

Unitis in epe obiectivo nihil est aliud quam
epe eorum aliorum formarum unitis, hoc est aliorum
suis intelligibiles representantis eum sine deter-
minatione ad alium individuum sine singulare. u.g.
suis hanc formam unitis quae representat hanc sine
determinatione aliqua ad individuum vel singulare.
Homo vero dicitur unitis in epe obiectivo, quia eorum
talis forma unitis. p^{tr} conato quo ad in epe agen-
tem. In epe agens tantum actu directe intelli-
gibile

Unitis in epe
obiectivo q^d?

gibile, q' erat tunc p'ntu intelligibile, sed ee intelli-
 gibile actu directe & univale saltem in se obedi,
 tunc, q' univale fit in se obedi & actionem
 inty agentis. mai. patet ex munere ipsius inty
 agentis. min. p'tr. Per spem inty agentis resp.
 sentat nam sine conditione in suis d'antibus tunc,
 q' & nam univale in se obedi, deinde et patet
 q' inty in tunc obedi p' hoc statu cognoscit
 q' nam vero per actionem inty possibilis fiat
 univale in se obedi p'tr. Inty in cognoscit
 nam eo modo que resp'entat p' spem ab inty
 agente p'ductam, sed nam respectu illius p'tr
 & univale in se obedi, q' et respectu inty possi-
 bilis aut univale in se obedi. mai. & certa,
 inty in possibilis non alio modo cognoscit
 nam rem, quam ipse inty agentium fuerint
 manifestata. min. et patet ex dictis, et q'nam
 bene in fact. q'.

Conclusio tertia.

Nam non habet p'nter secundam p'nti-
 tionem univale logici per actionem
 inty agentis; sed per actionem inty
 possibilis ei illam tribuentis, non ab-
 solutam, sed respectivam sine compa-
 rationem.

Pro huius certis intelliga, notum e, in inty
 possibili dupli am actionem sine cognitione
 reperiri. Nam absolutam. Aliam com-
 parativam seu obedi aliam.

Absoluta

Absoluta e qua ab igna res sine respectu ad
aliud cognoscitur. ut qd cognoscitur lapidem
aut alium quoddam absolutum.

Comparativa sine Respectiva cognita in illa
qua res in ordine ad aliud cognoscitur. ut qd
cognoscitur natura humana in ordine ad Petrum
ad Paulum. aut in ordine ad herens et fructum.
Probatur conito quo ad partem. 2a. Jansen,
ho. Vinitis fructus e. ens raris, qd non pot fieri
fructus per actionem in ity agentis. ens probet. p. tr
consequa. Ens raris tm fit per cognem, sed in ity
agentis actio non e cognitio, sed tm abstractio
a conditionibz materialibz, qd fructus raris vinitis
non pot fieri per actionem in ity agentis. et qd
naa non tllt fructus istam ram intentione
per actionem in ity agentis.

2a. Pars p. tr. Vt ho in g. fit fructus fructus illi habe,
re ram intentionem seu rarem fructum fructi.
sed naa non tllt istam a se, neq; per in ity
agentem ut probatum e, qd vixt una cognos,
utitur non sit, sed tm abstracting, non pot ram
intentionem naa tribuere, qd nec intentione,
nem nec ram ipsam cognoscit, qd p. in ity
prohibens non a. alio verbum in ity qd quoniam
naa pot habere fructus istam ram intentione,
nem. qd 2a conito pars vera.

3a. Pars se: quid in ity propriabilis tribuat
naa fructus qd rarem vinitis in intentionem, non
per cognem absolutam sed respectivam
ut in ity

448.
Actio in ity
Possibilis Absol.,
vita.

Actio Compar
tiva sine respec
tiva.

ut nity nā tribuat rāū intentionem unitis
 debet terminari ad aliquid ens rāū, sed in cogitā
 absoluta nāū non terminari ad aliquid ens
 rāū, qd per illam non habet nāū fructus
 rāū unitis intentionem. mai. p. r. illa rā
 intentionis unitis e ens rāū. qd si nity null
 illam nā tribuere à qua unitis de nomine
 debet ad illam terminari hęc cognoſcere.
 p. r. min. qd cognoſco hęc in eā aliquid aliq
 ordine negatū ſeu coarctatū ad ſua inferiora,
 nullū ens rāū cognoſco, qd n. nā ſit nā ſe non
 e ens rāū ſed ſed reale. qd nity in absoluta
 nāū cognoſco non terminari ad aliquid ens rāū, qd
 min. vera. Ex his facile probari poterit,
 ad fructum rāū unitis in nāū pſtitutam rāū
 rāū cognoſco comparatū ſeu reſpectum, qd non
 ita intelligitur, qd, quaſi per comparatū nāū ad
 ſua inferiora habeat nāū fructus rāū pſten
 tionem unitis; hęc n. nēm nēm e enim hęc com
 paratū ad nullū ens rāū ſunt rāū pſtentione
 terminari, ſed vocamus cognoſcē comparatū
 qd nity cognoſco propriū, per. quā nāū nō
 fructus rāū pſtentione unitis nō cognoſco,
 qd rāū comparatū hęc in conditionem
 ſunt qua nēm. et in hęc nō e diſtū, qd nām
 n. hęc comparatū nēm negant: ſed qd nity
 mand, qd et nos ad ſignificamur, Vnde et p. r.
 qd. Cognoſco nāū absoluta non ſu ſit ad con
 ſtituendū in unitis fructus. qd alia p. r. qd e,
 qua p. r. Sed iſta alia e comparatū cognoſco qd.
 p. r.

Pro 20. qto cognosca hanc in cor, ho non toll
 fructu tam intentionem pte, qo tunc non
 cognosca illa ra intentione, qd ut ex dictis patet
 dicitur de ente raris fol. 352. tunc toll qre qto cog,
 nris ad illam terminat. qo per aliam cognosc
 debet cognosci nra, et illi tribui illa ra ptem,
 ho logicalis. Tunc ultra sed non pot tribui
 sine comparat, qo comparat nro petri ad ho ha,
 sed ralem pte fructu. pte nra. ralis n. tribuit
 hui rati pte et non petro, qd videmus qd ho fit in
 pluribus numero indivisibilis et non petro. sed ha
 videre aut cognoscere non possumus nisi com,
 parem ralem cum suis inferioribus, ut patet.
 qo comparat nro rati. videt hanc rati et in
 actu. quare n. non tribui ralem pte rati, et hanc
 ralem generis, nisi qd videmus qd act fit in pluribus
 pte indivisibilis; ho nro in pluribus numero tunc,
 sed hoc videre nro exigit comparat nra cum
 suis inferioribus, qo ultima pars e. actis nra.
 Probat et hanc rati nra non posse pte can, q
 pmetas unitis sine tali comparat. si n. ipsa
 pte unitis negl haberi sine illa, sequenter
 nec pmetas haberi poterit. Sed pte ultra,
 quod ad pte canitatem fructu nra petra com,
 pte. Prædicat e. indivisibilem quædam affirmati,
 tunc quo unitis affirmati de inferioribus, sed ad
 indivisibilem nro rati cognoscit extremam qua non
 operat cum altero. qo ut aliqd pte de altero pte,
 can petri nro comparat. ma: e. certa. pte minor.
 antiqua mety nra affirmati petro et ho, cognosca
 hanc rati petro, si n. hanc non cognosca
 non

non potest in se affirmare, sed hoc e comparati
 unum unum alio, qd ad iudicium affirmatiuum re-
 quiritur comparatio et qd ad iudicabilitatem. Patet
 qd qd sit ad oppositam opinionem sit Roma. an
 si: unum fiat per actionem unum agentis vel
 passibilis. Dicimus n unum legem formiter fieri
 et actionem unum passibilis, et non agentis, sed neq
 et per quemcumq; actus unum passibilis, sed compa-
 ratum; hoc e per talem et vero progit comparati-
 nam unum unum referentia; qd qd unum non cognos-
 cit nam in se, non absolute et per se, quatenus
 adfert sua pta etia, sed quatenus in dicitur pta,
 nis unitatem, negatiua se. referentia singulari
 na qd pta etia, hunc fructus constituit unum, qd tunc
 unum cognoscat nam intentionem unum eam,
 na tribus q plane verum e, ut na habeat for-
 maliter nam intentionem unum. Vnde qdem e
 nam in se intelligibili per agentem unum pta
 et in conceptu unum passibilis ipsam absolute cognos-
 centis habere pta fund amentaliter fructum nam
 unum: hoc e, illud qd cognita reddere pta apta
 nam, ut unum si pot tribuere nam intentionem
 unum, non tamen illam fructus tunc, qd eam unum non
 cognoscat.

Obiicies 10. Nam per actionem unum
 agentis et passibilis e una apta etia in mul-
 tis, qd per illam na sit unum non tamen na qd ob-
 iectum, sed et fructus legice. pta ans. nam q actio-
 nem abstractivam unum agentis et passibilis e qd
 e cognita in unum danti q, qd e una apta etia
 in multis, ans hoc idem patet. qd na q ista
 actionem unum agentis tamen respicit ad unum pta
 non

manifestatis conditionibus indivisibilitatis. qd per
 istam actionem e separata ab illis. ad hoc arguitur q
 recipiunt contrarietate,

Pr. Distinguedo aut. Haec per actionem
 uniti agentis et postea e una apta ad spendu in
 multis proxime fundameataliter, aut in esse
 obiectivo eorundem aut. fructus et esse legis
 nego aut: et eodem modo distingues q sequit.
 ad pbarem qcedes q nra per acta uniti agentis
 representet sine conditionibus indivisibilitatis, nego
 bis tu ex hoc inferri nem gravillum actione
 fructus habere rā intentionem unitis. rā e
 qd cum tam unitas q nra aptitudo in nā sit
 aliq rā, in pōte q nā habeat fructus illa
 rā intentionem anteqnā illa rā intente
 cognoscat alius certe daret aliq ons rā fruct
 ter absq eo q ab unita cognoscere, q tu ut fals
 in supra disputam. Et cum actionem
 uniti agentis ut patet illa rā fructus rā in sentio,
 nis non cognoscat, neg: et per cognem absq
 unitam uniti postea cognosci poterit: qdem illa
 ad nem eū reale terminat, et qd per hanc dā,
 pbicem actionem nā non poterit fructus habere
 rā unitis intentionem.

Obi eris 20. Ad pbandum non justit eom,
 pāem nā unum suis inferioribus ut sit fructus
 unitis, unitate priq e quam singulare, q nā
 anteqnā comparat unum singulari b i unitis.
 deinde ante comparā nā ex modo spendi
 in unita ut esse in multis qd ante comparā
 e unitis. q sequa patet pte aut. ante factam
 comparā erat comparabilis multis, qd ante com
 parāem

neant nra unitio. Et qd dicitur. Haec sunt esse
reale existentia non manere facta, sed tunc nra
trahitur, haec, in virtute suam causarum.
stat manere in unita, qd per omnes singularem
de nra unitio multas species formare.

Ultimo tractant hinc multa de primis et secundis, 3. de ja et ra in
vis Intentioni ly, qd qd loquar designat tractatu
alibi comendat in explicari poterunt: qui tu eam
cognitum habere voluerit, consulere poterit
Herten, Brunenstem, Sanckmaer, Masin et
alios qd hae de re equis se satis sciunt.
Et hae de Unitio in Communij
Sufficiant. / 2. die Martij Anno
dentis ornis

457.
Singularem pmp,
Hic na manet
virtualem.

de ja et ra in
Intentione.

Invisibile